

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne), w zakresie w jakim adresowana była do skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie grzywny nałożonej w art. 1 ust. 2, 4, 19 i 21 decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2011 r.; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżące podnoszą trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie przypisała solidarną odpowiedzialność skarżącym i spółkom grupy Elementis i błędnie zastosowała pojęcie solidarnej odpowiedzialności uznając skarżące za odpowiedzialne za zapłatę części grzywny nałożonej na spółki należące do grupy Elementis.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja błędnie zmieniła decyzję z 2009 r. na szkodę skarżących (pomimo wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji z 2009 r.) z naruszeniem zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja błędnie zmieniła decyzję z 2009 r. nie sporządzivszy uprzednio uzupełniającego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, naruszając w ten sposób prawo do obrony skarżących, a w szczególności ich prawo do bycia wysłuchanym.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2011 r. — Sarc przeciwko Komisji

(Sprawa T-488/11)

(2011/C 331/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scheepsbouwkundig Advies- en Rekencentrum (Sarc) BV (Bussum, Niderlandy) (przedstawiciel: H. Speyart, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 642 wersja ostateczna z dnia 10 maja 2011 r. wydanej w postę-

powaniu dotyczącym pomocy państwa NN 68/2010 uznającej, że przyznana pomoc nie stanowi pomocy państwa oraz

- obciążenie Komisji Europejskiej jej kosztami własnymi i kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący

- tego, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE, chociaż powinna była to uczynić;

2) Zarzut drugi dotyczący

- tego, że Komisja, w dalszej kolejności, nie włączyła SARC do swej wstępnej oceny w wystarczającym zakresie;

3) Zarzut trzeci dotyczący

- błędnego zastosowania przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE;

4) Zarzut czwarty dotyczący

- tego, że Komisja, chociaż powinna była tego dokonać, nie nakazała władzom niderlandzkim przedstawienia oceny lub zlecenia niezależnej oceny;

5) Zarzut piąty dotyczący

- tego, że Komisja nie uzasadniła decyzji zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2011 r. — Bena Properties przeciwko Radzie

(Sprawa T-490/11)

(2011/C 331/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bena Properties Co. SA (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii w zakresie, w jakim te środki jej dotyczą, oraz późniejszych decyzji wykonawczych 2011/302/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. oraz 2011/367/WPZiB z dnia 23 czerwca 2011 r. w zakresie, w jakim jej nazwa została wymieniona w wykazie osób i podmiotów, o których mowa w art. 3 i 4 decyzji 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r.;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 442/2011 z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz późniejszego rozporządzenia wykonawczego nr 504/2011 z dnia 23 maja 2011 r. i sprostowania (rozporządzenie sprostowujące do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 504/2011 opublikowane w dniu 24 czerwca 2011 r.) w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które są co do istoty identyczne z podniesionymi w sprawie T-433/11 Makhlof przeciwko Radzie⁽¹⁾ lub podobne do nich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011, s. 14.

Odwołanie wniesione w dniu 19 września 2011 r. przez Luigię Marcuccia od postanowienia wydanego w dniu 30 czerwca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-14/10 Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-491/11 P)

(2011/C 331/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i bez żadnego wyjątku;
- tytułem głównym, uwzględnienie w całości i bez żadnego wyjątku żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz wnoszącego odwołanie wszystkich poniesionych przez niego kosztów oraz kosztów postępowania;
- ewentualnie, przekazanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej, aby wydał orzeczenie w zmienionym składzie co do istoty sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie ma na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 30 czerwca 2011 r., na mocy którego została oddalona jako oczywiście bezzasadna skarga, mająca za przedmiot żądanie naprawienia szkody materialnej i niematerialnej, jakie wnoszący odwołanie jakoby poniósł z uwagi na rzekome przewlekłe postępowanie w sprawie stwierdzenia trwałej częściowej niezdolności do pracy.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa w związku z brakiem uzasadnienia, a także naruszeniem obowiązku właściwego dochodzenia, w zakresie, w jakim zawsze i w każdym razie systematycznie wykluczano odpowiedzialność cywilną instytucji Unii Europejskiej w wypadku naruszenia spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia każdej z jej decyzji i orzekano, że argumentacja wnoszącego odwołanie w tym zakresie była nieistotna dla sprawy.
- 2) Zarzut drugi dotyczący błędnych, przekreślonych i nieracjonalnych wykładni i zastosowania pojęcia obowiązku uzasadnienia.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący zupełnego braku uzasadnienia w związku z brakiem dochodzenia i uchybieniami proceduralnymi, ponieważ Sąd nie stwierdził, że obrona Komisji została przedstawiona z przekroczeniem terminu i sąd była niedopuszczalna.
- 4) Czwarty zarzut, dotyczący naruszenia art. 44 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej oraz naruszenia prawa wnoszącego odwołanie do rzetelnego procesu i prawa do obrony.
- 5) Piąty zarzut, dotyczący błędnych, przekreślonych i nieracjonalnych wykładni i zastosowania art. 94 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Missir Mamachi di Lusignano i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-494/11)

(2011/C 331/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Livio Missir Mamachi di Lusignano (Kerkhove-Avelgem, Belgia), Anne Jeanne Cécile Magdalena Maria Sintobin (Bruksela, Belgia), Stefano Missir Mamachi di Lusignano (Szanghaj, Chiny), Maria Letizia Missir Mamachi di Lusignano (Bruksela, Belgia), Alessandro Missir Mamachi di Lusignano (spadkobiercy) (Rabat, Maroko) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni, R. Antonimi e G. Coppo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez skarżących w wyniku zabójstwa Alessandra Missira Mamach di Lusignano i jego małżonki Ariane Lagasse de Locht;
- zasądzenie od Komisji odsetek i odsetek za zwłokę narosłych dotychczas;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.